



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. C.**, bytem S. 34, B., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2016, č. j. 4293-2/2016-900000, sp. zn. 81260/2015-530000-12,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2016, č. j. 4293-2/2016-900000, sp. zn. 81260/2015-530000-12 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „celní úřad“), ze dne 12. 12. 2015, 81260-23/2015-530000-12, sp. zn. 81260/2015-530000-12, tak, že se výroky I., II. a III. ruší a nahrazují textem:

I. shledává obviněného z přestupku vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění ke dni spáchání přestupku, a to porušením povinnosti vyplývající z ustanovení § 21e odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění ke dni spáchání přestupku, tím, že jako řidič motorového vozidla tovární značky PEUGEOT BOXER, registrační značky ..., mezinárodní poznávací značky CZ, užil dne 10. 2. 2015 v 14:20 hod. zpoplatněnou pozemní komunikaci v prostoru nájezdu na dálnici D1 (201. km ve směru jízdy na Prahu), aniž by byl uhrazen časový poplatek způsobem uvedeným v ustanovení 21a zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění ke dni spáchání přestupku. Přestupek byl obviněným spáchán formou vědomé nedbalosti,

II. shledává obviněného z přestupku vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění ke dni spáchání přestupku, a to porušením povinnosti vyplývající z ustanovení § 21e odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění ke dni spáchání přestupku, tím, že jako řidič vozidla, kontrolovaného Policií České republiky dne 10. 2. 2015 v 14:20 hod. zpoplatněné pozemní komunikaci v prostoru nájezdu na dálnici D1 (201. km ve směru jízdy na Prahu), neodstranil první díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku (kupón R do 3,5 tuny pro rok 2014 s platností do 31. 1. 2015) z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu. Přestupek byl obviněným spáchán formou vědomé nedbalosti.

III. CÚ pro JMK za shora uvedené přestupky obviněnému ukládá podle ustanovení § 7 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 ZOP ve spojení s ustanovením § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích úhrnnou sankci pokuty ve výši 1 500 Kč.

V ostatních částech se rozhodnutí nemění.

Správním orgánem prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, a to porušením povinnosti vyplývající z ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích tím, že jako řidič motorového vozidla tovární značky PEUGEOT BOXER, registrační značky ... mezinárodní poznávací značky CZ, užil dne 10. 2. 2015 v 14:20 hod. zpoplatněnou pozemní komunikaci v prostoru nájezdu na dálnici D1 (201. kilometr ve směru jízdy na Prahu), aniž by byl uhrazen časový poplatek způsobem uvedeným v ust. § 21a zákona

o pozemních komunikacích a umístěn ve vozidle způsobem uvedeným v ust. § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění pozdějších předpisů. Dále byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, a to porušením právní povinnosti vyplývající z ust. § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích tím, že jako řidič vozidla, které bylo kontrolováno hlídkou Policie ČR dne 10. 2. 2015 v 14:20 hod. zpoplatněnou pozemní komunikaci v prostoru nájezdu na dálnici D1 (201 kilometr ve směru jízdy na Prahu), neodstranil první díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku (kupón R do 3,5 tuny pro rok 2014 s platností do 31. 1. 2015) z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu. Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) za použití § 12 odst. 2 a ust. § 13 odst. 2 téhož zákona ve spojení s ust. § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích byla žalobci uložena úhrnná sankce pokuty ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci stanovena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s st. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

Dle žalobce musí být splněny dvě podmínky, aby mohl být řidič vozidla uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích - předně, že vozidlo bylo užito v systému časového zpoplatnění a dále, že nebyl uhrazen časový poplatek. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nebylo jasně vymezeno místo, kde mělo k údajným přestupkům dojít a nebylo prokázáno, že by místo, kde zasahující policisté žalobce zastavili, bylo v prostoru zpoplatněné pozemní komunikace. Místo spáchání sice bylo uvedeno jako „prostor nájezdu na dálnici D1“, avšak ve spisu toto není podloženo. Oznámení o přestupku sepsané na místě kontroly uvádí jako místo spáchání „dálnici D1“, zatímco v úředním záznamu sepsaném o více než 2 týdny později je uvedeno, že šlo o nájezd na dálnici. Na uvedenou situaci přesně doléhá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, dle kterého „z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“ Jelikož nebylo v řízení prokázáno, že by se žalobce se svým vozidlem nacházel na zpoplatněné části nájezdu na dálnici D1, nelze jej vinit ze spáchání přestupku dle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, fotodokumentace, jež je součástí spisu, prokazovala něco relevantního. Fotografie neprokazuje, a to ani ve vzájemné souvislosti s ostatními

fotografiemi, že se jedná o přední sklo vozidla, které bylo zobrazeno na předešlých fotografiích, tudíž není s to prokázat spáchání přestupku. Z fotografií není zřejmé, že by se vozidlo nacházelo na zpoplatněném úseku, ani kdy byly tyto fotografie pořízeny. Dále nelze na základě těchto fotografií vyvodit, zda šlo o platnou či neplatnou známku, neboť na fotografiích není uvedeno datum. Žalobce byl stavěn policejní hlídkou v Brně - Štýřicích někdy v lednu 2015, kdy byl zastaven z důvodu běžné silniční kontroly. Při této kontrole mu sice nebyla uložena pokuta, avšak policisté si jeho vozidlo řádně prohlíželi, přičemž si jej i vyfotili. Žalobce je tedy přesvědčen, že byly fotografie pořízeny tehdy a policisté je použili k nahlášení přestupku, který datovali na 10. 2. 2015. Tyto fotografie tak nelze v řízení použít jako důkaz, neboť nejsou s to prokázat spáchání přestupku, který je předmětem řízení.

Žalobce dále poukazuje na to, že všechny podklady obsažené ve spisu jsou úředním záznamem sepsaným jednou osobou, avšak s jiným označením. Formálně tedy může jít o tři různé důkazy, materiálně však jde pouze o jeden úřední záznam. K tomu žalobce cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: *„Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“* Správní orgán tak měl předvolat zasahující policisty jakožto svědky, aby upřesnili, kdy a kde mělo k projednávanému přestupku dojít.

Žalobce také během řízení namítal, že se přestupku dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích nemohl dopustit, neboť na vozidle neměl nalepený starý kupon, nýbrž jeho falsifikát. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že během kontroly nebylo zjištěno žádné podezření, že by se jednalo o falsifikát. Toto tvrzení však není ničím podloženo a jde pouze o domněnku žalovaného. Jestliže byly pochybnosti o tom, zda se jedná o neplatný kupon či o jeho falsifikát, měl správní orgán nařídít ohledání vozidla žalobce a sám se přesvědčit o tom, že nejde o dálniční známku. Správní orgán prvního stupně při svém hodnocení „povedenosti“ falsifikátu nestanovil žádnou hranici pro jeho odlišení od pravého kuponu, která by však pro takové posuzování byla nutná, aby bylo zřejmé, na které falsifikáty lze hledět jako na platný kupon a na které už nikoli. Skutečnost, že správní orgán neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz, což odůvodnil nepoužitelnou argumentací, představuje závažný zásah do práv žalobce.

Žalovaný je názoru, že žalobce soudním řízením nahrazuje odvolací řízení, ve kterém neuplatnil žádné námitky, tím spíše napadá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že z důvodu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích jsou kontrolní místa situována na nájezdech z dálnice.

Dle názoru žalovaného specifikace místa v napadeném rozhodnutí „prostor nájezdu na dálnici DA (201. kilometr jízdy ve směru na Prahu)“ je dostatečně určitá.

Dále nesouhlasí žalovaný s tvrzením žalobce, že oznámení přestupku sepsané na místě samém je úředním záznamem, a proto nemůže být důkazem o skutkovém stavu. Tento důkazní prostředek byl vyhotoven za účasti účastníka řízení, který měl právo se k věci vyjádřit. Pokud však žalobce se odmítl vyjádřit a současně odmítl oznámení přestupku podepsat, nevyužil svých procesních práv. Odkázal na vyjádření zástupce žalobce při ústním jednání, jenž uvedl, že žalobce nevěděl, že se nachází na zpoplatněné komunikaci, neboť dané konkrétní místo nebylo označeno příslušnou dopravní značkou. Pokud by místo a datum kontroly byly sporné, nebránil by se tvrzením o neexistenci dopravní značky. Připomínky k fotodokumentaci zástupce neměl. Nové tvrzení o policejní kontrole v lednu 2015 je nepřezkoumatelné a tvrzení o záměně fotografií zcela nevěrohodné. K místu označení místa dopravní značkou poukazuje žalovaný na str. 6 prvoinstančního rozhodnutí.

K falzifikátu kupónu žalovaný konstatoval, že nemá pochyby o pravosti a platnosti známky pro rok 2014, což prokazuje fotografie čelního skla automobilu. Své tvrzení žalobce neprokázal, ačkoliv nese důkazní břemeno, dokonce při ústním jednání přislíbil předložit údajný důkaz. V žalobě si žalobce protiřečí tím, že pod bodem 4 zpochybňuje datum pořízené fotodokumentace, kde uvádí, že pokud by byly fotografie zachyceny před 31. 1. 2015, šlo by o známku platnou, tak pod bodem 10 již namítá, že se jednalo o falzifikát. Důkazem ohledáním lze pouze zjistit stav ke dni ohledání, nikoliv ke dni kontrolního zjištění. Diskuze o povedenosti napodobeniny neplatného kupónu je irrelevantní, neboť z fotografie čelního skla je zřejmé, že se jedná o originál. Správní orgán prokázal, že dopravní značení IS 1c bylo v uvedenou dobu na svém místě. K tomu, že žalobce neuplatnil žádné odvolací námítky, odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 56/2007-71.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval tak, že nelze přistoupit k tvrzení, že jsou námítky žalobce a priori nevěrohodné, neboť žalovaný nepředložil žádnou přezkoumatelnou úvahu, která by vedla k tomu, že by bylo možno na tvrzení žalobce hledět jako na nevěrohodná, stejně tak obsah spisu není s to vyvrátit námítky žalobce. Také dle žalobce není pravdou, že by námítky žalobce byly vyvráceny již v prvostupňovém řízení. Žalovaný si tímto tvrzením sám odporuje, neboť v jiné části svého vyjádření vytýká žalobci, že některé námítky neuplatnil dříve v řízení, kdy bylo možné dokazování doplnit o výsledky policistů. Tím tedy potvrzuje, že bylo v řízení potřeba provést další důkazy, aby mohly být námítky žalobce vyvráceny.

Nelze pak vyčítat žalobci, že některé argumenty předkládá až v žalobě, neboť legitimně očekával, že bude rozhodnutí prvního stupně žalovaným zrušeno právě proto, že bylo vydáno na základě podkladů, jenž byly pro vydání rozhodnutí o vině žalobce nedostačující. Zejména

pak žalobce doplnil odvolání sice po lhůtě k doplnění odvolání, ale před právní mocí usnesení, kterým byla lhůta k doplnění odvolání stanovena. Pokud tedy žalobce shledal lhůtu k doplnění odvolání za nedostatečnou, pak měl právo podat odvolání proti usnesení, kterým byla lhůta k doplnění odvolání stanovena, do 23. 1. 2016. Žalobce však doplnil odvolání dne 22. 1. 2016, a tedy pozbyl důvodu se odvolávat proti stanovené lhůtě. Alternativně pak správní orgány měly podání žalobce hodnotit jako odvolání proti stanovené lhůtě, neboť žalobce podáním doplnění odvolání po lhůtě k tomu stanovené dal zřetelně najevo, že stanovená lhůta k doplnění odvolání nebyla k doplnění odvolání dostatečná. Nelze přitom pomíjet, že žalobce doplnil odvolání dne 22. 1. 2016 v 12:44 hodin, tedy v průběhu správního řízení, neboť rozhodnutí o odvolání bylo vypraveno téhož dne v 13:22 hodin, tedy později. Navíc rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, není vyloučena možnost uplatnění odvolacích důvodů před soudem.

Během řízení o přestupku bylo nutno prokázat, že byl placený úsek označen dopravní značkou a že bylo zřejmé, kde tento placený úsek začíná. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný neprokázali, že by se na komunikaci nacházela značka, která značí začátek placeného úseku, ani kde se měla tato nacházet a kde bylo zastaveno vozidlo žalobce, ač žalobce již před správním orgánem prvního stupně tvrdil, že předmětná pozemní komunikace nebyla příslušnou dopravní značkou označena. Vedle toho pak žalobce namítal, že nebyl zastaven v té části komunikace, která by již podléhala značení, přičemž v řízení nebylo prokázáno, kde přesně měl být žalobce zastaven. Dle žalobce nestačilo uvedení nájezdu, na kterém měl být zastaven, neboť není zpoplatněn celý nájezd, nýbrž pouze jeho část, která je vyznačena dopravní značkou označující placenou komunikaci. Ani vyjádření Magistrátu města Brna nevyvrací tvrzení žalovaného, že se na daném úseku nenacházela značka značící placený úsek komunikace, neboť značka IS 1c, jejíž faktickou přítomnost magistrát potvrdil, je značkou, která značí směr k příjezdu na placený úsek, nikoli však tento úsek samotný. Je zcela irelevantní, že žalobce minul při jízdě značku, jež značila směr trasy k placené komunikaci, neboť tato neprokazuje, kde placený úsek začíná. Taková značka se pak může nacházet v různé vzdálenosti před začátkem placeného úseku a neznemožňuje řidiči užít úsek za ní, neboť tento ještě placený není.

Žalobce dále podotýká, že dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu má správní orgán povinnost dát účastníku řízení možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně obstaral nové důkazy (vyjádření ředitelství silnic a dálnic a vyjádření magistrátu), které hovořily v neprospěch účastníka, avšak žalobce nevyrozuměl ani o provedení dokazování, ani jej nevyzval k seznámení se s těmito důkazy před vydáním rozhodnutí. Během řízení tedy bylo porušeno právo žalobce být přítomen dokazování a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Žalobce také nesouhlasí s tím, že by v případě oznámení přestupku sepsané na místě jednalo o protokol, který je možno použít jako důkaz. Žalobce s tímto dokumentem na místě seznámen nebyl a nebylo mu umožněno se do oznámení vyjádřit. Ani z dalších úředních záznamů obsažených ve spise není zřejmé, že by byl žalobce s tímto dokumentem na místě seznámen. Policisté žalobci při kontrole sice oznámili podezření z přestupku, s tím však nesouhlasil, tudíž si policisté sami vyplnili, co potřebovali, vrátili žalobci doklady a žalobce pokračoval dál v jízdě. Tvzení žalovaného, že se žalobce mohl do oznámení vyjádřit, je tedy ničím nepodložené tvrzení a žalobce jej popírá.

Žalobce trvá na svém názoru, že až poté, co by byl proveden důkaz ohledáním, by mohly správní orgány polemizovat o tom, zda má na čelním skle vylepený zdařilý falsifikát, či zda jde o dálniční známku. Není pak pravdou, jak ve svém vyjádření tvrdí žalovaný, že je z fotografie patrné, že jde o originál kupónu. Žalobce pak nesouhlasí ani s tvrzením, že je diskuze o povedenosti falsifikátu irelevantní, neboť pokud se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vyjadřoval k pravosti kupónu a tuto hodnotil, je pak na místě jeho mylné a nepodložené závěry vyvrátit. Nelze pak ani přisvědčit názoru, že zdařilý falsifikát může plnit funkci originálního dálničního kupónu, neboť jde o absurdní argumentaci, kterou by byl popřen účel dálničních kupónů. Žalobce totiž v bodu č. 13 žaloby poukazoval na to, že správní orgán prvního stupně odmítl provést žalobcem navrhovaný důkaz, což odůvodnil argumentem, který nemá oporu ve spisu a jde tedy pouze o domněnku správního orgánu, nikoli o podloženou skutečnost. Dle názoru žalobce totiž správní orgán nemůže odůvodnit odepření provedení důkazu tím, že jde o nadbytečný důkaz, neboť i zdařilý falsifikát by měl funkci originálu dálničního kupónu, jestliže ze spisové materie nevyplývá, zda šlo či nešlo o zdařilý falsifikát.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku č. j. KRPB-34953/PŘ-2015-060042-MAR ze dne 10. 2. 2015, oznámení přestupku č. j. KRPB-349534/PŘ-2015-060042-MAR ze dne 26. 2. 2015, úřední záznam č. j. KRPB-34953-1/PŘ-2015060042-MAR ze dne 27. 2. 2015, fotodokumentace č. j. KRPB-34953-2/PŘ-2015-060042-MAR ze dne 14. 2. 2015 a evidenční karta řidiče č. j. KRPB-34953/PŘ-2015-060042-MAR ze dne 27. 2. 2015.

Dne 26. 5. 2015 byl celním úřadem vydán příkaz, proti němuž dne 11. 6. 2015 podal žalobce odpor. Dne 2. 7. 2015 se ve věci konalo ústní jednání, k němuž se právní zástupce žalobce nedostavil bez řádné omluvy. Dne 7. 7. 2015 přijal správní orgán podání zástupce žalobce, ve kterém požádal o prominutí zmeškání ústního jednání ve výše uvedené věci, k němuž správní orgán nepřihlížel, neboť žádným způsobem nedoložil svá tvrzení o důvodu své neúčasti na nařízeném ústním jednání, a zároveň s touto žádostí nespojil ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, zmeškaný úkon. Dne 15. 7. 2015 žalobce zrušil zmocnění

zástupce. Dne 3. 8. 2015 prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí, jež bylo napadeno odvoláním podaným novým zástupcem. Autoremedurním rozhodnutím celního úřadu bylo předmětné rozhodnutí zrušeno a pokračováno v řízení.

Na den 7. 10. 2015 nařídil správní orgán prvního stupně ústní jednání, při němž zmocněnec žalobce namítal, že zpoplatněná komunikace nebyla jako zpoplatněná řádně označená a neodstraněný kupón z předního skla byl pouze falzifikát. Dále uvedl, že je schopen doložit důkaz, který by prokázal, že se v případě kupónu jednalo o falzifikát. K jednání dne 13. 10. 2015 se žalobce, popř. jeho zástupce bez řádné omluvy nedostavil a písemností z daného dne se k věci vyjádřil tak, že není možné doložit předmětný falzifikát dálničního kupónu, neboť žalobce má tento falzifikát stále nalepen na čelním skle svého vozidla a pokud by ho musel odlepit, pravděpodobně by jej poškodil a nemohl mást celní kontroly dodržováním povinnosti mít platný dálniční kupón. Zmocněnec žalobce proto navrhl, aby ve věci bylo nařízeno ohledání věci předmětného vozidla.

Přípisem ze dne 16. 10. 2015 Ředitelství silnic a dálnic ČR sdělilo celnímu úřadu, že předmětné značení bylo platně osazeno, na nájezdové dálnici D1 směr Praha se nachází dopravní značení IP 14a. Toto značení motoristy dostatečně upozorňuje na zpoplatněný úsek. Stejně tak uvedené potvrdil Magistrát města Brna, odbor dopravy, který uvedl, že dopravní značení IS 1c – směrová tabule pro příjezd k dálnici, umístěné na této komunikaci před nájezdovou rampou na dálnici D1, bylo v uvedenou dobu dne 10. 2. 2015 dlouhodobě na svém místě.

Dne 12. 12. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání. Výzvou ze dne 5. 1. 2016 byl žalobce celním úřadem vyzván k doplnění odvolání a usnesením o určení lhůty z téhož dne mu byla stanovena lhůta k doplnění v délce 8 dní od doručení usnesení. Zmocněnci žalobce bylo usnesení doručeno dne 8. 1. 2016. Dne 22. 1. 2015 bylo žalovaným rozhodnuto o odvolání žalobce, jež je nyní předmětem soudního přezkumu. Téhož dne žalobce odvolání doplnil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl za splnění zákonných podmínek bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále je „zákon o pozemních komunikacích“) se *„řidič vozidla v systému časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek.“*

Ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích stanoví, že *„řidič vozidla v systému časového zpoplatnění je povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle.“*

Podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích *„řidič vozidla v systému časového zpoplatnění se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e neodstraní díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu.“*

Podle ust. § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích se ukládá řidiči vozidla v systému časového zpoplatnění povinnost odstranit *„díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku na viditelném místě ve vozidle, jakmile jeho platnost skončila.“*

Dle žalobce je žaloba důvodná co do námitky nedostatečné specifikace skutku, neboť se správní orgány nezabývaly tím, kde se vozidlo skutečně nacházelo a zda daná část komunikace byla zpoplatněna. Soud konstatuje, že správní orgány musí v řízení o přestupku identifikovat skutkový děj tak určitě, aby zabránil jeho jiným možným interpretacím. Jestliže je skutkový děj prokázán takovými důkazy, které nepřipouští žádnou jinou rozumnou variantu, jak se mohl skutek odehrát, tak se pasivní žalobce může před správním soudem bránit pouze účinným zpochybněním samotných provedených důkazů. Zásadní právní otázkou v tomto typu případů tedy je, zda byl skutkový děj v rozhodnutí správních orgánů určen dostatečně určitě. Jednání žalobce je v tomto případě v rozhodnutí celního úřadu určeno jako *„...dne 10. 2. 2015 v 14:20 hod. ...v prostoru nájezdu na dálnici D1 (201 km ve směru jízdy na Prahu“)*, tj. časovým údajem, označením místa a směrem jízdy. Soud v tomto případě nemá pochyb o tom, že popis místa skutku je takové povahy, aby umožnil místo přesně a zároveň jednoduše identifikovat. Žalobce poukazoval na to, že se místo skutku liší v úředním záznamu a v oznámení přestupku sepsaném na místě, kde mělo být uvedeno pouze jako místo spáchání „dálnice D1“. Tato skutečnost se však nezakládá na pravdě. V oznámení sepsaném na místě dne 10. 2. 2015 je jasně napsáno: *„na dálnici D1, v prostoru kilometru 201 ve směru jízdy na Prahu“*. Přesně toto vyznačení místa přestupku se nachází také v úředním záznamu ze dne 27. 2. 2015 a v oznámení přestupku ze dne 26. 2. 2015. Podle daného popisu

neexistuje tento nájezd zaměnit s jiným nájezdem na dálnici D1, který by se nacházel ve 201. km směru jízdy na Prahu. Je zde tedy o zřejmý směr jízdy a přesně identifikovatelný nájezd.

Dále by soud poukázal na skutečnost, že při ústním jednání dne 7. 10. 2015, žalobce namítal, že zpoplatněná komunikace nebyla řádně označena. S tímto tvrzením se přezkoumatelným způsobem vyjádřil již správní orgán prvního stupně, který si vyžádal vyjádření Odboru dopravy Magistrátu města Brna a Ředitelství silnic a dálnic, kdy jimi bylo shodně potvrzeno, že se dopravní značení č. IS 1c daného dne nacházelo dlouhodobě na uvedeném nájezdu na dálnici D1. Správní orgány tak shromáždily dostatek důkazů, které prokázaly, že se přestupek stal na daném přesně zjištěném místě, neboť žalobce se zde se svým vozidlem nacházel bez platného kupónu, ačkoliv byl dopravním značením upozorněn, že se jedná o zpoplatněnou komunikaci. Naopak žalobci se nepodařilo prokázat jím předložená tvrzení. Uvedené námitky poprvé uvedl při ústním jednání dne 7. 10. 2015, na něž správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí řádně reagoval a vypořádal se s nimi. Žalobce však důkazy předložené celním úřadem relevantním způsobem nezpochybnil a k prokázání svých tvrzení žádný důkaz nenavrl. Soud v této souvislosti uvádí, že zákonná právní úprava umožňuje osobě podezřelé ze spáchání přestupku se k věci nevyjadřovat, případně se zbavit obvinění např. poukazem na to, že se přestupku nemohla dopustit, nebo že se přestupku dopustil někdo jiný, či jiným možným způsobem. Odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit na místě kontroly policisty a dále pak vyvrátit závěry celního úřadu podaným odvoláním. Soud tak konstatuje, že neověřená tvrzení žalobce nezaložily pochybnost dostatečnou k vyvrácení protichůdných zjištění a zbavení ho obvinění ze spáchání přestupku. Za této situace správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyšly z ostatních dostupných skutečností (zde zejména z oznámení přestupku sepsané na místě a vyjádření Magistrátu města Brna a Ředitelství silnic a dálnic), které prokázaly, že se žalobce nacházel na zpoplatněné komunikaci řádně označenou dopravním značením.

Žalobce dodal, že značka, jež značila směr trasy k placené komunikaci, neprokazuje, kde placený úsek začíná. Taková značka se pak může nacházet v různé vzdálenosti před začátkem placeného úseku a neznemožňuje řidiči užít úsek za ní, neboť tento ještě placený není. K tomu soud uvádí, že seznam pozemních komunikací, jejichž užití podléhá časovému přestupku, byl v době spáchání přestupků stěžovatelem stanoven v příloze č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., a předmětný úsek D1 podléhající časovému poplatku byl v tomto seznamu vymezen jako Praha, Chodov - Říkovice (exity 2-272). Z této vyhlášky tak vyplývá, že časovému poplatku podléhá nejen užití této rychlostní silnice, ale také její exit, tj. nájezd a sjezd z této pozemní komunikace. Žalobce se tedy mylí, pokud má za to, že nájezd, na kterém byl zastaven, nepodléhá časovému zpoplatnění a tato jeho námitka taktéž není důvodná.

Skutečnost, že byl žalobce zastaven předtím, než užil samotnou komunikaci D1, nemá pro posouzení věci význam, neboť podstatné je to, že žalobce užil nájezd na tuto komunikaci podléhající časovému zpoplatnění, aniž by uhradil časový poplatek, čímž nesplnil povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a dopustil se přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona. To, že se žalobce tohoto přestupku dopustil, dále vyplývá z vymezení místa přestupku v oznámení přestupku ze dne 10. 2. 2015, v němž je jako místo spáchání přestupku uvedeno „na dálnici D1, v prostoru kilometru 201 ve směru jízdy na Prahu“, a jedná se tudíž o místo nacházející se v již zpoplatněném úseku pozemní komunikace vymezeném exity 2 – 272. Názor žalobce, že nájezd na rychlostní komunikaci je dovoleno použít bez příslušného kupónu je absurdní již s ohledem na to, že z nájezdu není možné pokračovat v jízdě kamkoli jinam než na rychlostní komunikaci.

Žalobce dále namítal, že fotografie z místa spáchání přestupků nejsou s to žalobci spáchání těchto přestupků prokázat, neboť z nich nevyplývá, o jaké sklo jde, jejich vzájemnou souvislost, kdy a kde byly tyto fotografie pořízeny. Z fotodokumentace pořízené hlídkou Policie ČR, je patrné, že na vnitřní straně skla předního okna vozidla není na žádném místě nalepen první díl platného kupónu. Dále je z fotografií zřetelné, že na vnitřní straně skla předního okna v pravém dolním okraji je nalepen neplatný kupón z roku 2014. Dle soudu bylo provedeným dokazováním fotodokumentací a dalšími listinami z místa kontroly ve vzájemné souvislosti nesporně prokázáno, že žalobce jako řidič vozidla značky PEUGEOT BOXER registrační značky 4Z8 6237 užil dne 10. 2. 2015 v 14,20 hodin zpoplatněnou pozemní komunikaci – D1 v úseku na 201. km ve směru jízdy na Prahu, aniž by uhradil časový poplatek a odstranil první díl neplatného kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku.

V žalobě poprvé žalobce nabízí možnost, že fotografie mohly být pořízeny v období před 31. 1. 2015, kdy by šlo o známku platnou. Tyto fotografie tak dle žalobce mohly být pořízeny v lednu 2015, kdy byl stavěn policejní hlídkou. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, konstatoval, že: „Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.“ Žalobce byl v průběhu řízení zcela pasivní, kdy své jediné vyjádření k věci poskytl při ústním jednání ne 7. 10. 2015. Fotografie z místa přestupku však nikdy nezpochybnil. V součtu jeho vyjádření se však toto tvrzení jeví jako zcela účelové a snažící se odvést pozornost. Tuto skutečnost žalobce sděluje poprvé až v žalobě bez jakýchkoli předložených důkazů. Soud se tak tímto tvrzením nezabýval, neboť si zcela odporuje s námitkou, že daný kupón měl být falzifikát. Žalobce tak pouze nabízí několik verzí možných událostí. Není povinností soudu se každou touto verzí detailně zabývat v případě, že si odporují a logicky na sebe nenavazují.

Neobstojí ani výtky žalobce, že správní orgány pochybily, pokud neprovedly svědecké výpovědi policistů, kteří by místo a čas spáchání přestupku upřesnili, neboť oznámení přestupku jako hlavní důkaz nemůže obstát. Je tomu tak proto, že žalobce ve svém odvolání, popř. při ústním jednání či kdykoliv v průběhu správního řízení, nenavrhol provedení důkazů svědeckými výpověďmi. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však měly správní orgány skutkový stav za dostatečně zjištěný, a to i bez svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Oznámení přestupku sepsané na místě v první řadě není úředním záznamem, jak tvrdí žalobce. Žalobce měl možnost se do tohoto oznámení sám písemně vyjádřit a uvést důvody, proč se zjištěnými přestupky nesouhlasí.

K závěru žaloby žalobce namítal, že se přestupku dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích nemohl dopustit, neboť měl na vozidle nalepený falsifikát kupónu. Soud této verzi neuvěřil, neboť si odporuje s vyjádřením žalobce, že fotografie byly pořízeny v lednu roku 2015, kdy byl kupón platný. Soud na základě studia správního spisu také zjistil, že tento neobsahuje žádný relevantní důkaz o tom, že by kupón nebyl originální. Policisté v oznámení přestupku neuvedli své podezření, že by se o falsifikát mohlo jednat. Uvedené poprvé v řízení tvrdil zástupce žalobce při ústním jednání dne 7. 10. 2015, jenž zároveň přislíbil předložení takového důkazu, což následně písemností ze dne 13. 10. 2015 negoval. Pokud tedy žalobce zpochybňoval pravost dálničního kupónu, bylo jeho povinností toto dokázat. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2010-35, dostupné na www.nssoud.cz, na nějž správně poukazuje žalovaný, „*je primárně důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ Žalobce kromě ohledání vozidla žádné důkazy nenavrhl ani nepředložil k prokázání svých tvrzení. Soud dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, v němž se uvádí: „*V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní*

orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“

Pokud jde o provedení důkazu ohledáním vozidla, ztotožňuje se soud s názorem správních orgánů, že tento důkaz je ve věci naprosto zbytečný, neboť by nebyl s to dané tvrzení prokázat. Pouze by z něj bylo možno usoudit, že se tvrzený falzifikát nacházel na vozidle ke dni provedení ohledání, nikoliv však ke dni kontroly žalobce policisty. V tomto ohledu soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS: *„Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.“* Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Soud tak shodně se závěry žalovaného dospěl k názoru, že provedení důkazu ohledáním vozidla nemohlo ve věci přinést nové poznatky k věci.

Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79, dle něhož *„v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“* Dle soudu tak zde žádná pochybnost o skutkovém stavu nevystala. Přesto má soud za to, že i kdyby se jednalo o velmi zdařilý falzifikát kupónu, nemůže to mít na věc zásadní vliv. Tento kupón žalobce používal k tomu, aby byl oprávněn používat zpoplatněné komunikace, pokud byl neplatný, měl jej žalobce i přesto odstranit. V samotném správním řízení správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že žalobce se příslušného přestupku dopustil, neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti

a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobce z přestupku a jeho pasivita ve správním řízení tak zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, a 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015-38).

S dalšími žalobními námitkami žalobce, které poprvé přednesl až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 27. 4. 2016 (soudu doručeno dne 6. 5. 2016) nelze přihlédnout na základě ust. § 71 odst. 2 věty druhá s. ř. s., které stanoví, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 1. 2016, lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula dne 22. 3. 2016. Tímto dnem zároveň uplynula lhůta pro rozšíření žaloby o další žalobní body dle § 71 odst. 2 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. dubna 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová